

Д-р Мария МИХАЙЛОВА

Специалист по очни болести

Пластична и естетична хирургия на лицето

Уеб сайт: <http://www.mariamihaylova.com>

Пластиката на окото прави чудеса

- Д-р Михайлова, окулопластиката е не толкова позната специалност у нас. С какво се занимава тя и на какви пациенти помага?

- Специалистите по окулопластика работят по клепачите, които защитават окото и които в много случаи са патологични от нараняване или при вродени заболявания. Много хора имат проблеми - затворени клепачи или много отворени, обърнати навън или навътре. Тези хора виждат, но не могат да гледат. Други пациенти имат много сериозни проблеми със запушване на слъзните пътища, особено малки бебенца. Много пациенти имат тумори, които ощетяват окото, тъй като, за да се отстранят, трябва да се изрежат целите клепачи. При това положение окото не може да се запази, затова реконструкцията на клепачите, след изрязването на тумора, е много важна.

- Ако не се намеси хирургът, какво се случва с дете с паднал клепач например?

- Ако има паднал клепач на едното око, то не се развива. Мозъкът, който е движеща сила при зрението, направо го забравя. Ако двете очи виждат едновременно с еднакви образи, мозъкът ги регулира, но когато едното не се развива, той го игнорира и стимулира само зрящото. И тогава другото спира да вижда. Много е опасно в такива случаи детето да остане със затворен клепач, независимо каква е причината - вродена или тумор. Трябва да се реагира много рано, за да се спаси окото и да може детето да вижда с двете очи едновременно. А иначе се получава така, че има око, но то не вижда. Това е едно от най-спешните състояния в тази хирургия.

- Хирургията вероятно се намесва и при състояния, които изглеждат безнадеждни?

- Да. Имам пациентка с парализа на лицето. Парализирано е половината ѝ лице и при това положение клепачите не могат да се затварят, затова окото остава навън и изсъхва. Ние обаче сме длъжни да се намесим, за да го спасим. И това става чрез регулиране на височината на горния и на долния клепач. Разбира се, не можем да излекуваме парализата, но можем да помогнем на окото 80% да бъде в много по-добро състояние. Така окото ще живее и затова казвам, че това, което правим, е много важно, за да може пациентката да живее и да работи.

Така е и при хората, чиито клепачи са свити, затворени и те не могат да виждат. Имах пациент, доведе го жена му, тъй като той не виждаше. Очите му са здрави, но клепачите му се свиват и затварят и той волево не може да ги отвори. И това е постоянното състояние. В тези случаи по света се слага ботокс - веществото, което парализира мускулите, за да може евентуално да се намали силата на тези свивания и да започнат клепачите да се отварят. Но въздействието на тези инжекции е временно за 3-4 месеца. Затова започнахме операции, които доведоха до много добри резултати. Вече имаме 5-6 оперирани. Същността на тази интервенция е да се

намали мускулът по хирургичен път, т.е. премахваме част от този мускул, намаляваме силата му. Сега нашият пациент вече кормува и кара колата си. Такова скъсяване се прави и при падналите клепачи, за да се повдигнат. Но мускулът трябва да се скъси по такъв начин, че да може после и да се затваря. Това е техника, която не се правеше в България допреди 5-6 години.

- Казахте, че имате и много пациенти с тумор на окото?

- Да, и дори деца. Имам случай на детенце, което съм оперирала, когато беше на 6 месеца с много голям тумор на долния клепач, който му затваряше цялото око. Сега момчето е в първи клас и по нищо не личи, че е претърпял такава интервенция.

- Кои са най-драматичните случаи, при които хирургията помага?

- Това са хората, които нямат очи или трябва едното им око да бъде извадено поради болестни промени. Тези пациенти не са много, но травмата за тях е голяма, защото много трудно се преживява загубата на окото. На тези пациенти поставяме вътрешни протези. Дори аз самата после не мога да позная, че човекът има изкуствено око. Имах такъв случай на пациентка, която ми се обади, че иска да ми донесе букет. Като я видях и тъй като не можех да си спомня какво сме й правили, не можах да позная, че има протеза. Друга моя пациентка беше с много грозно око - голямо, наранено, бяло. Криеше го с бретона, беше готвачка в кухня, за да не я гледат много хора. След като й сложихме протезата, вече работи на рецепция в хотел и ми каза, че всички много харесват очите. Преди 3 години оперирах една медицинска сестра от меланом на окото и поставихме протеза. Жената се чувства добре и работи.

- Какви са вижданията ви за бъдещето на окулопластиката у нас?

- Много се радвам, че тази хирургия се наложи като част от офталмологията. Бях на очен конгрес в Боровец и направих равносметка с 2001 г., когато за първи път дойдох от Франция и обяснявах на един друг конгрес какво работя в областта на окулопластиката. Вече смятам, че за 8 години има последователи у нас, които започнаха да работят, и много се радвам, защото смятам, че допринесох за развитието на тази дейност.

в. ТРУД, 18.06.2009